

música | marina rossell

De l'exili a la festa

► **Dia i lloc:** 26 de gener. Luz de Gas (Barcelona)

HELENA MORÉN ALEGRET

El disc que presentava Marina Rossell al Bar-naSants porta per títol *Clàssics catalans...* (Harmonia Mundi, 2007). Són cançons d'un repertori que en els últims anys canta de manera exquisida al costat de dos grans músics, Eduard Iniesta (guitarres i mandolina) i Maurici Villavecchia (piano i arranjaments). El disc és un tast de cançons de l'època de la Renaixença catalana, d'una tradició musical que passa per Jacint Verdaguer i Lluís Millet, però que allarguen fins a Salvador Espriu. Rossell va encetar el concert sola amb la guitarra, cantant *Màrmara*. Després, amb tot l'instrumental de coixí, van venir *Dies i dies amor*, *Pel teu amor (Rosó)*, *Llevantina* i *El cavaller enamorat*, la cançó de bressol *Dorm, nino*, i *Barca del temps*, d'Espriu, que es mereix un punt a part.

Rossell va explicar que, quan va arribar a Barcelona de la casa familiar de La Gornal (El Garraf), va poder visitar Salvador Espriu a casa seva i per a la noia de poble aquell fet va infondre-li «autoestima»: «Perquè abans no coneixia la paraula; per això Espriu és una persona estimada.» Li ho va agrair des del primer disc, posant-li com a títol un vers del poeta, *Si volíeu escoltar* (CBS, 1977), i fins ara, amb la meravella *Barca del temps*, poema que Espriu dedica a Bartomeu Rosselló-Pòrcel. La cantautora va abordar seguidament cançons religioses com ara *La pregària de la Verge del Remei*, de Lluís Millet i el *Violai*, de Jacint Verdaguer –de qui va citar la frase «em prendreu el calze, però la lira no»–. A *Els contrabandistes*, va tocar el violí el músic Johannes Ammon i en el seu vessant divulgatiu de sempre, Rossell va explicar que aquesta cançó de camí (com les de traginers, transhumants i bandolers) inclou el cant dels ocells amb el ritme del que camina. També a *Els Segadors* va fer pedagogia, recordant que va ser la mare de Verdaguer qui va recuperar una cançó popular antilatfundista que esdevindria l'himne de Catalunya. Ja als bisos Rossell va dedicar *Toca'm*, a l'artista Cecilia Rossetto, el *Per tu ploro*, de Joan Maragall amb música de Pep Ventura, i finalment la cançó dels bons desitjos, amb què Rossell li agrada acabar els concerts, *Mare de Déu del món*. I el públic, nombrós, dempeus.

Ara bé, si moltes de les cançons revisitades per Rossell i Villavecchia tenen i van tenir un paper nostàlgic –important en l'exili català del segle passat, com el tango va fer enyorar molts l'Argentina–, avui dia tenen poc seguiment popular a Catalunya, a no ser que s'ofereixi algun plus. Això passava la mateixa nit de dissabte, a la gracienc plaça de la Virreina, plena de gom a gom, on *La Moixeranga*, *Els Segadors* i *Sa Balanguera* sonaven i eren corejats per un públic jove, en plena festa dels foguerons de Sant Antoni.